

tens Overtræk i Nationalbanken paa 55 Mill. Kr. og Laanet i Girofonden paa 20 Mill. Kr. Han var enig i, at man ikke kunde basere Driften paa Laan, men ansaa ogsaa Skattevejen for spærret i den nærmere Fremtid. Der var da ikke anden Vej end Besparelsernes Vej, og den maatte Regeringen følge saa langt, at Ligevægt blev opnaaet, uanset om man derved skulde komme ind paa Foranstaltninger, som man helst havde undgaaet. — Taleren glædede sig over, at Regeringen havde været at faa i Tale for, ganske vist ad indirekte Vej, at realisere noget af det, Venstre før Valget havde krævet, og han udtalte sin Tilfredshed med den førte »konstruktive Politik«. Efter Venstres Opfattelse krævede Tiden fremdeles »en konstruktiv Opbygning af Bestemmelser til Fremme af Erhvervslivets Trivsel, herunder ogsaa til Højnelse af Hjemmemarkedets Priser paa Landbrugsprodukter, . . . og til en Udnyttelse af den danske Høst, som afgørende fremmer Endemaalet: dansk Landbrugs Rentabilitet«. Derfor var ogsaa Samarbejde og Handling en Nødvendighed, og Taleren tilbød »Samarbejde til Gennemførelse paa rimelig Maade, men under Hensyn til Statens Tarv, af Tilpasningskrav, Samarbejde til en effektiv Sparepolitik og til en videre Udformning af Bestræbelser gennem Lovgivningsarbejdet for at gøre Erhvervslivet rentabelt og for at give Arbejde til de mange i Stedet for Understøttelse.«

Christmas Møller (K. F.) tog sit Udgangspunkt i Folketingsvalget den 16. November, som gav Regeringen Ret til at regere paa Programmet om en bestemt Kronopolitik og fornyede dens Mandat paa Udtalelsen om, at den ikke vilde drive Inflationspolitik. Valgets Anvisning var imidlertid ikke blevet fulgt i Januar-Dagene 1933, da Forliget mellem Regeringspartierne og Venstre blev indgaaet; thi da svigtede Venstre det Tilpasningskrav, Partiet i Aarevis havde stillet, og Regeringen svigtede sin Kronopolitik: at Kronen ikke maatte benyttes som krisepolitisk Foranstaltning. Naar Lockoutloven og Kronesænkningen var Kriseforligets Grundlag, havde der ikke for de Konservative været Mulighed for at deltage i Forhandlingerne derom. Kriseforligets Idé maatte siges at være Inflationen, men dets Indhod var i øvrigt vanskeligt at gøre op, thi medens Kronesænkning, Krisefond og Finansiering af Byggeri var Udtryk for en inflatorisk Politik, pegede Beskatningen af Indkomst og Formue i modsat Retning. — De Konservative saa nu saaledes paa den politiske Situation, som den formede sig efter Vinterens Arbejde, at Forliget havde sat et Skel mellem dem og de 3 Forligspartier, og de betragtede sig som det eneste egentlige Oppositionsparti. Forliget vilde sikkert blive en enestaaende økonomisk Skuffelse, og det maatte da blive Regeringens